

Milí bratři a sestry,

každá temnota, ať vnější nebo ta, kterou někdy nosíme v srdci, mívá svůj konec. Říká se, že začátek nového dne je uprostřed noci. V temnotě se skrývá naděje na nový den. I naše vnitřní temnota – strach, smutek, ztráta odvahy, pochybnosti – se příchodem světla mění. Advent je období, kdy toužíme po světle. Slunce opět získává svoji sílu a my slavíme narození toho, který jako jitřní hvězda proměňuje temnotu našeho světa v radost.

Lidová moudrost říká, že s narozením každého dítěte přichází na zem kousek nebe. Narozenému dítěti je Bůh velmi blízko. I když člověk vyroste, zůstává v hloubce své existence neustále dítětem. V každém člověku zůstává „vnitřní dítě“. Toto dítě utrpí během svého života mnoho poranění tím, že je nuceno přizpůsobovat se vnějšímu světu a zažitým společenským pravidlům. „Dítě“ se tak v každém z nás postupně ukrývá, ale stále v nás zůstává, žije a čas od času prosí o pozornost, láskyplný pohled, prostor a čas. „Kdo nepřijme království Boží jako dítě, jistě do něho nevejde.“ (Lk 18,17). Skrze toto zranitelné, zvědavé a důvěřivé dítě v nás vede cesta do Božího království. O vánocích si připomínáme, že Boží Syn přichází na svět jako lidské dítě. Bůh se však chce narodit jako dítě v srdci každého člověka. „Kdyby se Ježíš narodil třeba tisíckrát, ale nenarodil se v tobě, byl bys ztracen pro věčnost.“ (Angelus Silesius).

otec Josef

Milí farníci,

v minulém čísle Krpoláčku se objevil článek upozorňující na příspěvky o Plenárním sněmu na webu. To mě podnítilo k tomu, abych napsala tyto řádky.

První zasedání Plenárního sněmu se konalo v prvním červencovém týdnu na Velehradě. Mnozí tam jeli s obavami, mnozí s očekáváním, jiní bez něj, mnozí vkládali přílišné naděje, jiní naopak neskrývali svůj pesimismus. Všichni si byli vědomi negativních hlasů, které se před zahájením sněmu objevovaly. Když jsem poprvé vstoupila do sálu, kde se měla jednání odehrávat, převládaly ve mně spíše pocity obav než očekávání a naděje. Netrvalo to však ani 48 hodin a vše bylo jinak. Po počáteční nejistotě se začaly ozývat otevřené, upřímné, promyšlené příspěvky. Všechna jednání i veškeré debaty mimo jednací dobu provázela příjemná atmosféra rovnosti, ochoty naslouchat, nebojím se říct, že výrazně působil Duch svatý. I když někdo pronášel jakoukoli kritiku, vždy byla konstruktivní, dobře myšlená a bez jakéhokoliv úmyslu někoho odsoudit či potupit. Po závěrečném rozloučení jsme se všichni shodli na tom, že chceme roznést domů tu pozitivní zkušenost, kterou jsme na Velehradě zažili. Zkušenost živé církve. To bych moc chtěla zdůraznit – živá církev, která je postavená na Kristu.

Všichni jsme hledali a hledáme – jak pracovat, komunikovat – jak přispět k dobru církve, lidem, světu. Víím, že zatím nejsou znatelné nijaké změny či zlepšení, po týdenním setkání to snad ani není možné. Ale sněmovní proces pokračuje – prací osmi komisí, z nichž každá se soustřeďuje na určité téma. Tato práce komisí i ostatních lidí zapojených ve sněmovním procesu by měla být hotova do léta roku 2005, kdy je naplánované další zasedání.

Ta zkušenost a naděje je těžko popsateľná, ale chtěla jsem se pokusit povzbudit vaši víru v církev, víru v církev Duchem svatým

vedenou. Zároveň také prosím o modlitbu za toto dílo, aby bylo dál vedeno a posilováno Duchem a vydalo svoje plody.

Klára Fantová (fantak@email.cz)

Světcí měsíce prosince

Sv. Mikuláš z Myry

Šestý prosinec každého roku je dnem, na který se těší nejen všichni malí, ale i děti školou povinné a také dospělí. V předvečer tohoto svátku není těžké vidět na ulicích mnoho dětí, představujících sv. Mikuláše spolu s čerty a anděly.

Jaký vlastně byl tento známý světec ? A jak se tradice jeho uctívání vyvinula ?

Mikuláš se narodil kolem roku 280 v Řecku, v městečku Patra. Biskupem z Myry (v tehdejší Lykii) se stal již v mladém věku. Brzy poté, za císaře Galeria Valeria Maximina, zde začalo pronásledování křesťanů. I Mikuláš se dostal do zajetí a byl v žaláři těžce trýzněn. Když se dostal na svobodu, vystoupil ještě na slavném Nicejském koncilu. Umírá 6. prosince, někdy v letech 345–351.

K největšímu Mikulášovu uctívání dochází od 8. století v Rusku, jehož je od té doby patronem. Dále je patronem také ministrantů, dětí a panen, poutníků a obchodníků, ale i k ochraně proti zlodějům.

V 10. století se Mikulášova tradice rozvinula v Německu, kde také vznikl obyčej, který se zachovává dodnes: Mikuláš navštěvuje děti a obdarovává je.

Sv. Mikuláš je znázornován téměř vždy jako starší biskup s dlouhým vousem; nejčastěji u sebe mívá knížku a na ní tři zlaté koule. Toto znázornění se vztahuje ke staré legendě: jeden šlechtic nutil

své tři dcery, že pokud si chtějí vydělat na věno ke svatbě, musejí jít pracovat jako nevěstky. Mikuláš se o tom dozvěděl a jednou v noci hodil třem nešťastným mladým ženám oknem tři sáčky se zlaťáky, takže mohly nechat této činnosti a vdát se.

Marie Braunerová (mbcko@centrum.cz)

Biblické postavy – Starý zákon III

Náchor (*Odkaz: Gn 11,22,24*)

V Abrahamově rodině byli dva Náchorové: dědeček (otec Teracha) a jeho bratr. Jeho bratr zůstal v městě Uru, když Abraham odešel.

Lot (*Odkaz: Gn 11-14*)

Lot byl Abrahamův synovec. Protože hledal dobrodružství, odešel s Abrahamem z města Uru a brzy se stal stejně zámožným nomádem jako jeho strýc. Abraham a Lot se rozhodli, že se rozdělí – a Lot se usadil v Sodomě, nejúrodnější části kenaanské země.

Sodoma bylo místo plné zla a Lot musel být dvakrát zachráněn od pohromy. Jednou ho zachránil Abraham, podruhé anděl. Lot a jeho rodina uprchli těsně předtím, než Bůh Sodomu zničil. Lotova žena se ohlédla a stal se z ní solný sloup.

Malkisedek (*Odkaz: Gn 14, Ž 110, Žd 5-7*)

Malkisedek byl jeruzalémský král a kněz v El Elyonu. Poté, co zachránil Lota, potkal Abraham Malkisedeka, kterého uznal jako „kněze Boha Nejvyššího“.

Dal mu dary a Malkisedek mu na oplátku požehnal.

Abímelek (*Odkaz: Gn 20,21,26*)

Když přišel Abraham do kenaanské země, vládl v ní král Abímelek. Abraham a Izák se ho nejprve báli a předstírali, že jejich ženy jsou jejich sestrami – pro případ, že by je Abímelek zabil a vzal si jejich ženy. Nakonec se ovšem ukázalo, že Abímelek je laskavý.

Ketúra (*Odkaz: Gn 25, 1Pa 1*)

Po Sářině smrti si vzal Abraham za ženu Ketúru a přes svůj vysoký věk s ní měl šest synů. Ty ale poslal pryč, aby nedostali nic z Izákova dědictví, protože Izáka Abraham určil jako hlavního dědice. Abrahamovi synové se stali otci šesti arabských kmenů, žijících na východ a na jih od Izraele.

Izmael (*Odkaz: Gn 16,17,21,25,28*)

Izmael byl Abrahamovým prvorozeným synem, jehož matkou byla Sářina služebnice Hagar. Když se Sáře narodil syn Izák, musel nakonec Abraham Hagar a Izmaela vyhnat. Izmaela však velmi miloval a potěšil ho boží slib, že se Izmaelův lid stane významným.

Izák (*Odkaz: Gn 21,22,24-28,35 a ve všech částech bible*)

Když se Sára dozvěděla, že ještě ve svém vysokém věku bude mít dítě, rozesmála se odtud pochází Izákovo jméno (smíšek). Když byl Izák ještě chlapec, jeho otec Abraham ho málem obětoval. Izák se z toho poučil a pochopil, že jeho život závisí pouze na Bohu.

Abraham svému synovi našel nádhernou ženu Rebeku, která pak porodila dvojčata Jákoba a Ezaua. Ezau se sice narodil jako první, ale Jákob ho z dědictví vyloučil. Když už byl Izák starý a nevidomý, Jákob předstíral, že je Ezauem a přelstil tak Izáka, aby mu dal požehnání jako prvorozenému.

Rebeka (*Odkaz: Gn 22,24-28*)

Rebeka byla Izákovou ženou. Byla to vnučka Abrahamova bratra Náchora a vydala se z domova u města Cháranu, aby se provdala za Izáka. Měla s ním dva syny, Jákoba a Ezaua. Jákoba měla Re-

beka raději, a proto mu pomohla přelstít jeho otce, aby dostal požehnání jako prvorozený.

Eleazar (*Odkaz: Gn 15,24*)

Eleazar byl Abrahamovým hlavním služebníkem a kdyby Abraham zůstal bezdětný, stal by se jeho dědicem. Když byl Izák dost starý na to, aby se oženil, Abraham vyslal Eleazara, aby Izákovi našel mezi jeho příbuznými v Cháranu manželku. Eleazar se modlil, aby ho Bůh vedl a Bůh ho dovedl přímo k Rebece, která svolila, že se s ním vydá další den na cestu zpět.

Lában (*Odkaz: Gn 24,25,27-31*)

Lában byl bratrem Rebeky. Když se Jákob přestěhoval k Lábanovi, zamiloval se do jeho dcery Ráchel. Jákob souhlasil s tím, že když bude pro Lábana pracovat po dobu sedmi let, dostane jeho dceru za ženu. Po svatební noci ale Jákob zjistil, že mu podstrčili starší z Lábanových dcer – Leu. Jákob musel pracovat dalších sedm let, aby si vysloužil svoji milovanou Ráchel.

Mgr. Ing. René Herman (r.herman@centrum.cz)

Královopolské poutě

Listopadovou poutí do Křtin jsme ukončili další rok společných poutí o prvních sobotách v měsíci. Pravidelní poutníci si jistě všimli, že na letáčku, který dostávají s každou absolvovanou poutí, je jako vodoznak uvedena kresba poutníka. Právě takového, kterého dnes máme vyobrazeného se vši parádou. Tento obrázek bychom chtěli i nadále používat jako logo královopolských poutníků. K tomu by jistě bylo vhodné říci několik slov k poutnickému vybavení.

Tedy předně obrázek i další materiál čerpá z knihy průvodce poutníků „Pouť a cesta ke sv. Jakubovi“, kterou napsal v roce 1494 Hermann Küning Vach.

Obraz tehdejšího poutníka dle dobových podobizen nezávisle na tom, zda se ubíral na velkou či menší vzdálenost, musel být podřízen reálným potřebám – pokud se jednalo o oblečení. Nezbytný byl dlouhý plášť, často bez rukávů, který chránil proti dešti a chladu, v noci pak sloužil jako pokrývka. Klobouk se širokým okrajem stínil obličej proti slunci, a bránil tomu, aby déšť stékal člověku po zádech. Na klobouk si připevňoval po dosažení cíle poutnický odznak. Hůl, kterou držel mezi dvěma výstupky na dřevě, mu skýtala oporu v horách, nebo když se brodil prudkou říčkou či chtěl přescočit potok. Také se jí bránil proti dotěrným zvířatům. V láhvi byla pak životně nezbytná voda. Za povšimnutí stojí cílevědomý postoj a vous. Péče o tělo nebyla během cesty příliš žádoucí. Jako potrava byl nejoblíbenější chléb a sýr, dostatečný zdroj uhlovodanů, tuku a bílkovin. Na význam chleba upozorňuje slovo „kumpán“, francouzsky „copain“, tedy ten, s nímž se dělíme o chléb (pain). Nyní si můžeme povšimnout dopravních prostředků. Předně nejčastěji se cestovalo pěšky, kde denní výkon činil 20–40 km. Zhruba třicet kilometrů za den znamenalo slušný výkon. Toto číslo však nemůžeme mechanicky násobit. Pokud člověk ušel za první tři dny sto kilometrů, potřeboval na stopadesát kilometrů asi šest dní. Vzdálenost z Lübecku do Santiaga tj. 3000 km si vyžádala dobrých pět měsíců. Koně využívali pouze majetní a zde je uváděn průměrný denní výkon s průvodcem a zavazadly 30–45 km. Pro úplnost zde uvedu ještě rychlosti lodní, kdy říční loď po proudu urazila denně 100–150 km a zvlášť rychlá galéra 200 kilometrů za den.

Důležitá byla pro poutníka další věc – a tou byl jeho odznak, který sloužil také jako důkaz o tom, že poutník to které místo skutečně navštívil. Tak kupříkladu poutnický odznak z Říma byl kovovým odlitkem, na kterém jsou apoštolská knížata představena slovy S(antus)Pe(trus) + S(antus)Pa(ulus) a klíčem jako Petro-

vým atributem. Snad nejznámějším poutnickým odznakem je Jakubova mušle, podle které se pozná poutník, který dorazil bezmála na konec světa – do Santiaga de Compostely. Tato mušle má i svůj symbolický význam: její dvě skořápky znamenaly „dva příkazy lásky k bližnímu, na nichž musí nositel mušle stavět svůj život, tj. milovat Boha nade vše a bližního jako sebe sama“.

Mušle byla vybrána jako atribut sv. Jakuba snad právě proto, že byl původním povoláním rybář. Jakub byl synem galilejského rybáře Zebedea. Je nazýván Starším, na rozdíl od Jakuba, syna Kleofášova, který patřil také do sboru apoštolů a má přízvisko Mladší. Ve starší literatuře je možné najít u Jakuba označení Větší ve stejném smyslu jako starší. Oba bratři, Jakub i Jan, měli prudkou povahu. Dokládá to pojmenování „Boanerges“, tj. „Synové hromu“, které jim dal Pán Ježíš. Sv. Jakub, jako první z apoštolů, zemřel pro Krista mučednickou smrtí. Herodes Agrippa I. jej nechal o velikonocích kolem roku 44 v Jeruzalémě usmrtit mečem. Protože je Jakub uváděn před Janem, je pravděpodobné, že byl starší.

Tolik tedy dnešní exkurze o poutích. Od antiky po dnešní dny byly na cestách miliony poutníků. A tak se i my můžeme zařadit do velkého proudu poutníků a zachovat tuto krásnou tradici i pro další generace. O tom, zda tradice poutí zůstane jenom nostalgickou vzpomínkou, rozhodujeme právě my.

Božena a Stanislav Synkovi (Stanislav.Synek@seznam.cz)

MOSTy? MOSTy!

Devátého listopadu jsme se společně setkali v našem kostele při pravidelné akci MOST – MODlitební SeTkání. Chlad našeho kostela prozářilo teplo Božího slova a mladí, kteří se sešli, mohli načerpat z jeho síly a moudrosti pro další dny.

Sedmého prosince byly naším tématem Vánoce – radostná poslušnost, tiché očekávání.

Sejdeme se opět další první neděli v měsíci – tentokrát již v novém roce. Do kalendáře si k datu 4. ledna 2004 připište: 17.00, kostel v Králově Poli, MOST s tématem: Rodina je základ všeho. Přijďte načerpat sílu Božího slova a rozhořet světlo v srdcích.

Zve P. Josef Havelka a Elpis

Brněnské adventní odpoledne s Tomášek Halíkem

Setkání s Tomášem Halíkem zahájí 15. prosince ve 12.15 hodin bohoslužba v kostele Nanebevzetí Panny Marie na Jezuitské ulici. V 15.30 se uskuteční autogramiáda a prezentace jeho nové knihy „Oslovit Zachea“ v knihkupectví Barvič a Novotný na České ulici. S vysokoškolskými studenty se Halík sejde na besedě v 17.30 hodin opět v kostele Nanebevzetí Panny Marie na Jezuitské ulici a jeho brněnskou návštěvu ukončí v 19.00 hodin adventní setkání s prezentací knihy „Oslovit Zachea“ v sále Augustiniánského opatství na Mendlově náměstí na Starém Brně.

Je i našim farníkem . . .

Možná jste si už v našem kostele všimli tmavovlasého mladíka na elektrickém invalidním vozíku, který ovládá bradou. Skromný, tichý, při rozhovoru občas v jeho očích zazáří ohníčky radosti, světlo veliké vnitřní síly. S jeho svolením vám dnes budu vyprávovat jeho životní příběh.

Radek pochází z Kurdějova. Narodil se zcela zdravý. Ve třech měsících onemocněl zánětem středního ucha, ze kterého se vyvinul těžký zánět mozku. Nemoc zanechala trvalé, vážné následky – těžké spastické postižení končetin a postižení výslovnosti. Marné byly všechny pokusy lékařů, opakované operace hlavy. Ne vždy bývá medicína zcela úspěšná. Radek zůstal na invalidním vozíku ve všem odkázaný na pomoc druhých. Do školy chodil v ústavu na Kociánce a kromě víkendů a prázdnin, kdy jezdívá domů k rodičům, prožil v ústavu většinu svého života. Takže je vlastně i našim farníkem.

Doba dospívání nebývá snadná. Ale ještě těžší je pro člověka s handicapem. Mladý člověk si velmi silně uvědomuje svou situaci, musí řešit mnoho závažných problémů a hledá odpověď na řadu palčivých otázek. Ne jinak tomu bylo i s Radkem. Přicházely deprese, ba i myšlenky na nejhorsí. Když se dnes Radka zeptáte, co mu v tomto období nejvíc pomohlo, odpoví bez váhání – víra v Boha a společenství přátel. Radek se stal členem společenství *Archa*. Díky svým mnohým kamarádům mohl navštěvovat diecézní katechetický kurs a vstoupil dokonce do laického řádu svatého Františka.

Významným pomocníkem se Radkovi stal elektrický vozík. Když se o možnosti ovládnutí vozíku bradou začalo uvažovat, mnozí nevěřili, že to Radek zvládne. A Radek to zvládl. V ústavu byl první, kdo začal tento systém používat, a dnes zcela bezpečně projíždí nejen vchody a chodbami, ale dojede sám třeba až do brněnské ka-

tedrály Petra a Pavla. Jakoby dostal fungující nohy. Také počítač mu otevřel doslova celý svět. Zatím s pomocí asistenta zasílá Radek své zprávy českým přátelům až do Číny a na Nový Zéland. Ale pevně věří, že jednou bude psát na počítači i sám. První krok už udělal: pomocí speciálního (zatím ne plně vyhovujícího) joysticku napsal poprvé v životě své jméno.

S pozorností sleduje politické události a jeho velkým koníčkem je i sport. Ano, slyšíte dobře, sport! Existuje inteligentní hra s dokonale propracovanými pravidly zvaná boccia. Tuto hru hrají závodně spasticky postižení hráči i na světových mistrovstvích. Boccia je i paralympijským sportem. Hraje se v hale s malými koženými míčky – je to jakási obdoba francouzského petanque. Mohou ji hrát jednotlivci, páry a družstva. I pro diváky je to velice napínavá podívaná. Domácí soutěže se občas hrají i v nové tělocvičně v ústavu na Kociánce. Přijďte se podívat a podpořit naše kamarády! Hráči jsou rozděleni podle zdravotních kritérií do čtyř kategorií. Radek hraje v kategorii BC3 s pomocí spoluhráče – asistenta (je jím náš farník Petr Horáček) a technické pomůcky. A hraje dobře. O tom svědčí i účast v celé řadě soutěží. V letech 2000, 2002 a 2003 zvítězil v celoroční republikové soutěži „Martina Cup“ a získal tak trvale putovní pohár této soutěže, v letech 2001 a 2002 vyhrál Mistrovství republiky. Dlouhý je i seznam mezinárodních soutěží doma i v zahraničních: 1998 – Mistrovství světa v USA, 1999 – Světový pohár v Argentíně, 2001 – Mistrovství Evropy v Teplicích, 2002 – Mistrovství světa v Portugalsku, 2002 – Středoevropský pohár v soutěži párů v Rakousku (spolu s Alešem Bidlasem, který je od letních prázdnin také členem *Archy*), 1. místo, 2003 – Středoevropský pohár v soutěži párů v Rakousku (spolu s Alešem Bidlasem), 2. místo, 2003 – Středoevropský pohár jednotlivců, Maďarsko. V roce 2002 mu byl spolu s dalšími sportovci udělen titul „Nejlepší sportovec Brna roku 2002“ v kategorii handicapovaných sportovců.

Mezi mnoha diplomy, medailemi a poháry přibyla letos trofej nejcennější. Je to bronzová medaile z Mistrovství světa na Novém

Zélandu. Radek s Alešem ji vybojovali v soutěži párů ve velmi dramatickém boji. V posledním zápase s párem Kanady Radek závěrečným míčkem deset sekund před vypršením časového limitu zvrátil nepříznivý bodový stav. Je to první medaile z celosvětové soutěže za sedm let, co se v naší republice boccia hraje. Podrobnější reportáž o Mistrovství světa na Novém Zélandu si můžete přečíst na nástěnce *Archy* u hlavního vchodu do kostela.

Když naše výprava odlétala na Nový Zéland, nalepili jsme Radkovi na vozík logo se třemi míčky – bílým, červeným a modrým. Je zde i nápis EVER MORE NEAR (STÁLE BLÍŽ). Logo i nápis dobře vystihují podstatu boccii, kdy se každý ze soupeřů snaží umístit svůj barevný míček co nejbližší k bílému jacku. Podobné trochu delší heslo vyjadřuje Radkovo životní směřování:

*EVER MORE NEAR TO YOU, MY LORD
(STÁLE BLÍŽ K TOBĚ, MŮJ PANE)*

Zdeněk Winkler (z.winkler@centrum.cz)

Známky pro misie

Vánoce a přelom letopočtu je období, ve kterém obvykle dostáváme od přátel a známých víc dopisů a lístků s přáním. Před několika roky jsme v naší farnosti začali se sbírkou známek pro misie. Vánoce, Velikonoce, to bývaly termíny, ve kterých se známky jen sypaly. Se sbírkou známek jsme nikdy nepřestali, jen naši farníci už nejsou tak aktivní. A je to škoda, protože sbírky známek opravdu mají smysl. Jak to funguje? Známky se odesílají dobrovolníkům, kteří je dále filatelisticky zpracovávají (jsou pravděpodobně odmočeny, sušeny, jsou sestavovány série, atd.). Takto zpracované

známky jsou zasílány do zahraničí a v některých zemích pomáhají ekonomicky podporovat charitativní projekty a misie.

V naší farnosti můžete známky vhadzovat do schránky u hlavního vchodu do kostela (má nápis *Archa, Krpoláček*). Větší balíčky můžete položit na stůl pod schránkou. Filatelisticky bezcenné jsou známky, na kterých je razítko rozmáznuté, známka je znečištěná, známka nebo její zoubkování jsou mechanicky poškozené, nebo je známka místo razítkování přeškrtnutá na poště tužkou. Znamky nikdy neodtrhávejte od dopisu, ani nevytrhujte s kusem dopisnice, vždy ji vystřihujte s okrajem asi 0,5 až 1 cm. Někteří dodavatelé vystřihují známku s celým razítkem. Je to zbytečné, zásilka potom obsahuje zbytečně mnoho papíru a je těžká. Někteří filatelisté se sice specializují i na poštovní razítka, ale to se jedná o razítka příležitostná, která obvykle nejsou na běžné korespondenci. Kromě toho v takových případech by musela být dopisnice zachovaná celá. Provádíme částečnou kontrolu sbírkových známek. Pokud dodržíte uvedená pravidla, velmi nám tím ušetříte čas, práci i zrak. Pochopitelně, můžete nám předávat i nepoužité neplatné známky.

Kromě známek sbíráme i vybité telefonní karty, o které je prý mezi sběrateli v zahraničí velký zájem. Předem děkujeme vám všem, že známky a karty u vás neskončí v koši.

Zdeněk Winkler (z.winkler@centrum.cz)

Tříkrálová sbírka 2004

Stejně jako v loňském roce, pověřila Česká biskupská konference organizaci Sdružení Česká katolická charita sdružující diecézní, oblastní i farní charity pořádáním Tříkrálové sbírky. Sdružení ČKCH

se touto sbírkou snaží formovat veřejné mínění ve prospěch sociálně slabých a trpících a snaží se obnovit zájem o charitu a angažovanost lidí v díle služby bližním v nouzi.

Cíle sbírky jsou:

1. formovat veřejnost k sociálnímu cítění a k pomoci bližnímu
2. umožnit občanům podílet se na charitativní práci
3. získat fin. prostředky pro činnost všech složek Sdružení ČKCH

V době od 2. do 11. ledna 2004 budou chodit do domácností po celé České republice skupinky 3 králů s koledou a budou do kasiček vybírat příspěvky od občanů.

V brněnské diecézi na začátek Otec biskup při mši sv. v brněnské katedrále na Petrově popřeje „králům“ mnoho zdaru a božího požehnání. Mnozí koledníci již přicházejí ve svých převlecích – atmosféra bývá velmi radostná. Po mši sv. jsou koledníci obdarováni malými upomínkovými předměty a čeká je i malé pohoštění.

Patří již k tradici, že i naše farnost se této sbírky aktivně zúčastňuje a koledníci (většinou studenti) dle svých možností obcházejí domácnosti v Králově Poli. Velmi bych uvítala, kdyby se letos podařilo zapojit i menší děti s jejich rodiči, staršími sourozenci nebo kamarády.

Za FCH Marie Slavíková

Uloupené svátky

Svět se mění. Někdy skoro k nepoznání. Kdyby dnes přišel do Evropy nějaký zcela věci neznalý pozorovatel, psal by před Vánocemi do své země nejspíše takto:

Brzo poté, co se odbudou hřbitovní svátky, při nichž staří lidé postávají u hrobů a rozsvěcují na nich svíčky a mladí lidé proběhnou hřbitovy a velmi rychle ometou a ošmrdlají nějaký hrob, vypuknou velké svátky. Jsou to svátky obchodních domů. Lidé je slaví tím, že do obchodních domů, které navštěvují celý rok, docházejí častěji a nakupují daleko více než jindy. Existuje přitom jakési pořadí toho, co se nakupuje. Myslím, že nejprve se nakupují věci, které lidé obvykle potřebují. Později se již vším zásobením věnují nákupům roztodivných zbytečností. Posléze se jejich zájem přenesse na potraviny. Při těchto slavnostech se hrají písně, které se jindy nehrají. Pojednávají o narození jakéhosi dítěte, o pastýřích a dárcích. Matka dítěte se jmenuje Marie a jindy Panna. Někteří staří lidé vyprávějí o tom dítěti neuvěřitelný příběh. Zřejmě si ho pamatují z doby, kdy se dochovalo něco málo zvyklostí jako např. že lidé zdobí své příbytky zlatým, stříbrným i jen zeleným jmelím a pozlacují či postříbřují i jiné suché větve a šišky. O tom pozlacování však nedovedu říct, zda bylo vždycky anebo bylo zavedeno až v nové době, kdy se uctívají peníze, které jsou bohem nové doby. Ve městech je možno tou dobou potkat dosti lidí převlečených za jakéhosi vyrostlého trpaslíka. Je to starý dědek v červených šatech obšitých bílou kožešinou. Na hlavě nosí špičatou červenou čepici, jejíž špice ukončená bílou bambulí je převislá dolů, většinou na ucho. Dědek má rumělkovou tvář, často bambulovitý, trochu blbost věštící nos a neobyčejně mohutné bílé vousy a dlouhé vlasy. V létě je možno jeho malé sošky najít v zahrádkách, kde pak ovšem mívá i jinak obarvený oděv. Tento veleskřet je rovněž zobrazen takřka ve všech obchodních výlohách, kde často z košíku vysypává nebo v něm nese množství pestrobarevně zabalených balíčků. Jeho

sochy jsou v obchodních domech v nadživotní velikosti a dokonce se nadpozemsky vznášejí nad nimi. Létací sochy jsou udělány jako plynové balónky. Zpočátku, kdy jsem ještě nevěděl, že jde o sochy, domníval jsem se, že některý z dědků se přejechl hrachu nebo se napil na čerstvé třešně a nyní trpí hrozným nadmutím. Třeba poznamenat, že jde o božstvo vcelku vlídné a s určitým smyslem pro humor. Dětem rozdává bonbony a je možné o něm žertovat, pokud ovšem jinak zachováváte správný náboženský názor, berete všechny jeho příkazy k nákupům a tváříte se vesele, i když vás zrovna bolí zuby. Posledním, co lze na svátcích nákupu popsat je to, že všichni lidé začnou velmi spěchat. Tou dobou se po ulicích chodí o hodně rychleji, ale zároveň, tak jak se blíží konec svátků, což je některý den mezi 21. – 23. prosincem, podle toho, kdy je neděle, velmi často se s někým zastavují a přejí mu „*hlavně to zdraví*“. Kdybychom mohli pozorovat města v době této slavnosti z dálky, vypadala by jako rychle a zmateně těkající kolonie hmyzu těsně před příchodem očekávané katastrofy.

K této věci se také nejspíše váže obřad blikotání. V oknech domů, ve výkladech a na mnoha stromech, ať už Jehličnatých nebo listnatých (tou dobou bez listů), umisťují lidé dlouhé řetězce malých světýlek, která různě zhasínají a opět se rozsvěcují. Je to myslím připomínka pomíjivosti života a upamatování na brzké dohasnutí. Matky taková blikadla ukazují zvláště malým dětem. Protože jsou i jistá shromaždiště zaměřená na slavnosti blikotání, soudím, že tato velmi zbožná společnost se těší na den, kdy budou lidé schopni přejít do posmrtného života v ráji, který, jak pevně věří, bude naplněn pachem spáleného omastku, ve kterém se škvaří trochu vychládající svařený octový nápoj se skořicí a hřebíčkem. Dalším kýženým rysem ráje, do něhož se vstupuje blikotajícími branami, je dunivý hluk a řev, který zcela vylučuje, aby někdo něco řekl, protože ohluchnete a vnímáte zvuk pouze hmatem jako náporů zvukové vlny. Musím dodat, že po celý rok existují ve všech městech i malých vesnicích svatyně a kapličky kraválu, kde se zvláště od pátku do neděle konají pravidelné bohoslužby hluku.

peněz, utrácení, nadbytku a přejídání jsou nejdelšími svátky zdejší společnosti. O tom, jak pak probíhá petardový svátek alkoholu (na zlomu roku) a po něm trochu smutné svátky zvané: *sleva – discount až X %*, které probíhají v lednu, napíši příště.

Každá karikatura má v sobě nějaký osten pravdy. Ostatně právě proto nás může pobavit. Když se nad přečteným dopisem cizince zamyslíme, vzejde nám docela vážná otázka. Není to opravdu tak, že namísto křesťanských svátků, které kdysi překryly starší pohanské slavnosti, nastoupily slavnosti nového náboženství? Nenastoupila nová božstva jako třeba peníze, úspěch, rozkoš? Nebyly vztyčeny nové chrámy pro uctívání těchto bohů? Nepředepisuje nám nové kněžstvo pravidla, která musíme dodržovat, neboť nedeklarované, ale mocné náboženství opravdu začíná překrývat kulturně civilizační vrstvou náš kontinent? Můžeme se tomu usmívat, popř. vysmívat. Můžeme si dělat legraci z toho, jak tvrdé posty jsou novou doktrínou předepisovány pro ty, kdo chtějí být kněžkami kultu těla a módy. Můžeme se usmívat nad tím, jak věřící nového náboženství večer co večer konají mnohahodinové meditační hledění na božstvo televize. Horším zjištěním je, že tato televize určuje správnost, rozhoduje o pravdě, předkládá vzory a nutí nás zachovávat jisté vzorce jednání. Měli bychom se možná více zamyslet, jak se chovat v době, kdy vítězně přichází toto nové vidění světa a je hlášáno všude kolem nás. Plytké a prudérní hovory o pornografických časopisech nás odvádějí od skutečného problému. Tím jsou jiné časopisy. Vezmeme-li do rukou takřka kterýkoli ženský časopis a kterýkoli časopis pro muže, zjistíme, že je tam hlášáno nové náboženství tělesné rozkoše a požitků všeho druhu. Vše, co tomu stojí v cestě, musí být odstraněno, včetně těhotenství, které – přízně si to – omezuje sexuální radovánky a následně podvazuje úplnou svobodu v zacházení s časem. Není škoda, že lidé už nejsou krásní, protože usilují nikoli o půvab, ale o to, aby byli sexy? Není ve svých důsledcích nová životní doktrína sebezáhubným počínáním člověka?

Adventní čas, doba, která jako málokterá ukazuje na problém

současné doby přechodu do nové fáze vývoje lidské společnosti, je také dobou, kdy bychom se mohli a měli zamyslet nad tím, zda chceme žít anebo jenom užívat, uždibovat rozinky a nic víc.

Z knihy P. Pithy „Adventní čas“

Betlémské světlo

Již několik let šíří před Vánocemi skauti po mnoha zemích symbol pokoje, světlo slavnostně zažehnuté v Betlémě. Betlémské světlo přebírají naši skauti od rakouských, kteří zabezpečují jeho převezení letecky přímo z Betléma. Při ekumenické bohoslužbě ve Vídni je pak předáváno skautským delegacím ze zahraničí.

Betlémské světlo bude předáno brněnskému biskupovi Vojtěchu Cikrlemu v obětním průvodu při slavnostní mši v 9 hodin v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla třetí neděli adventní 21. 12. 2001. Zájemci z Brna a okolí si je budou moci převzít před katedrálou po skončení mše sv. do 11 hodin.

Další organizace šíření Betlémského světla ve farnostech a obcích již záleží na místních podmínkách. Je možno ho uchovávat na farách, obecních úřadech, ve skautských klubovnách i u dobrovolníků. Zájemci si pro ně mohou sami dojet nebo, zejména starší, mohou požádat o jeho přinesení domů. Kde nepůsobí skauti, může se této služby ujmout farní mládež nebo jiní dobrovolníci. Další informace o Betlémské světlo lze získat na internetové stránce <http://www.betlemske-svetlo.sky.cz>.

Bože, ty jsi Světlo a nejsou v tobě žádné temnoty.

*Ty jsi poslal svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista,
jako světlo na tento svět.*

*Ať nám to připomíná toto světlo zažehnuté v Betlémě,
kde zazářilo pastýřům při Ježíšově narození.*

*Ať toto laskavé světlo otevírá lidská srdce
přicházejícímu Spasiteli.*

*Žehnej těm, kteří je budou roznášet do našich domovů
jako poselství lásky, radosti a nebeského míru.*

*Ať tyto vzácné dary vstoupí s tímto světlem
do lidských příbytků i do srdcí všech lidí dobré vůle.*

Amen.

Vánoce a Nový rok v brněnské katedrále

Pontifikální bohoslužby o Vánocích a na Nový rok v katedrále sv. Petra a Pavla bude celebrovat brněnský biskup Vojtěch Cikrle:

24.12. ve 24.00 hodin

Tradiční vánoční koledy a pastorely

Dómský smíšený sbor a orchestr, řídí Petr Kolař

25.12 v 10.30 hodin

Proprium a Ordinarium Slavnosti Narození Páně

Svatomichalská gregoriánská schola, řídí Josef Gerbrich

25.12. v 19.30 hodin vánoční koncert duchovní hudby
Jan Jakub Ryba: Česká mše vánoční „Hej, mistře“
Brněnský filharmonický sbor
Dómský smíšený sbor a orchestr, sólisté, řídí Petr Kolař
Další bohoslužby v 7.30 a 9.00 hodin

31.12 v 16.00 hodin
Bohoslužba na závěr občanského roku
doprovází Dómský smíšený sbor a sólisté, řídí Petr Kolař

1.1.2004 v 10.30 hodin
Slavnost Matky Boží, Panny Marie

Beatifikační proces kněze – mučedníka R.D. Jana Buly

Milé sestry a bratři,

vzhledem k tomu, že na svém 52. plenárním zasedání čeští a moravští biskupové jednomyslně vyjádřili souhlas se zahájením beatifikačního procesu kněze brněnské diecéze Jana Buly, vyzývám všechny věřící, zvláště bývalé farníky, žáky, konseminaristy, spolupěžně a ostatní, kteří by mohli podat svědectví o životě a ctnostech P. Buly nebo uchovávají jakékoli dokumenty vztahující se k jeho životu, aby zaslali svá svědectví na sekretariát Biskupství brněnské (Petrov 8, 601 43 Brno). Vyzývám rovněž ty, kteří by mohli sdělit eventuální skutečnosti bránící uvedenému procesu.

Jan Bula byl kněz brněnské diecéze, který byl v době komunistického režimu v České republice nespravedlivě odsouzen a v jedenatřiceti letech popraven.

Narodil se 24. června 1920 v Lukově u Moravských Budějovic. V roce 1931 nastoupil do primy na Státním českém reálném gymnáziu v Moravských Budějovicích, kde 14. června 1939 úspěšně vykonal maturitní zkoušku. Po maturitě studoval bohosloví v kněžském alumnátě v Brně. Kněžské svěcení přijal 29.7.1945. Jako kooperátor působil v Rokytnici nad Rokytinou. Právě tam ho v dubnu 1951 na základě vymyšleného obvinění zatkla Státní bezpečnost. Byl krutě mučen a vyslýchán a v listopadu téhož roku nad ním soud v Jihlavě vynesl předem naplánovaný rozsudek smrti. Mladý kněz byl 20. května 1952 ve věku nedožitých 32 let popraven. V roce 1990 byl jeho soudní proces znovu otevřen a P. Bula byl v plném rozsahu rehabilitován.

Prosím vás, sestry a bratři, o modlitby za zdárný průběh beatifikačního procesu.

Váš biskup Vojtěch

Krpoláček

Krpoláček v elektronické verzi

Elektronickou verzi Krpoláčka si můžete stáhnout na webu naší farnosti – <http://farnost.katolik.cz/krpole> (sekce „Krpoláček“).

Náměty a příspěvky

Pokud se chcete podílet na přípravě Krpoláčka, můžete své příspěvky a náměty vkládat do schránky sdružení Archa u hlavního vchodu. Prosíme uveďte spolu se svým příspěvkem i své jméno a kontakt na vás (nejlépe telefonní číslo nebo elektronickou adresu). Děkujeme.

Pokud máte možnost nám předat příspěvek elektronickou poštou, můžete jej poslat na adresu krpolacek@katolik.cz.

Uzávěrka lednového čísla bude 11. 1. 2004.